

РЕШЕНИЕ

№ 133

гр. Варна, 13.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Диана В. Джамбазова

Членове: Маринела Г. Дончева
Росица Сл. Станчева

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разгледа докладваното от Маринела Г. Дончева Въззивно гражданско дело № 20213000500499 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид:

Подадена е въззивна жалба от СТ. Й. П. с ЕГН ***** чрез адв. В.Д. срещу решение № 1056/14.06.2021 год по гр.д. № 3624/2020 год на Окръжен съд Варна, с което е прието за установено, че ответникът СТ. Й. П. не е баща на детето М. С. П. с ЕГН *****, прието е за установено, че П. Ж. Ч. с ЕГН ***** е баща на детето, и е допусната промяна в имената на детето, както следва: в бащиното име – от С. на П. и във фамилното име – от П. на Ч.. Изложени са доводи за недопустимост на иска, подкрепени с разсъждения върху действието по време на разпоредбата на чл. 65 ал.5 от СК (в сила от 07.12.2020 год). Твърди се, че доколкото ищецът твърди, че детето М. е заченато по време, когато е действала старата редакция на цитираната разпоредба, съгласно която не е съществувала възможност за трето лице да оспорва законовата презумпция за произход от съпруга на майката, то предявеният иск е недопустим. Въззивната жалба съдържа оплаквания и за нарушения на материалния и процесуален закон, отнасящи се до непълнота на доклада, липса на разпределение на доказателствената тежест и на конкретни указания за фактите, които ответникът следва да докаже, което е довело до неравнопоставеност в процеса и ограничаване правото на защита на ответника. По същество изразява несъгласие с мотивите на съда и неправилно тълкуване и прилагане на чл. 62 ал.5 изр.последно от СК. Моли за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав,

евентуално – за постановяване на друго, с което предявените иски бѣдат отхвърлени, включително и в частта относно промяната на бащиното и фамилно име на детето. Претендира разноси.

В постѣпилния отговор от П.Ж. Ч. чрез адв. А.П. е изразено становище за неоснователност на въззивната жалба и за потвърждаване на решението. Претендира разноси.

Постѣпила е и частна жалба от С.Т. Й. П. с ЕГН ***** чрез адв. В.Д. срещу определение № 2567/20.07.2021 год , с което е допълнено постановеното решение в частта за разноските, с искане за неговата отмяна.

В постѣпилния отговор от П.Ж. Ч. чрез адв. А.П. е изразено становище за неоснователност на частната жалба и за потвърждаване на определението.

Съставът на Апелативен съд Варна намира, че въззивната и частна жалби са подадени в срок от легитимирана страна и срещу подлежащи на обжалване съдебни актове, поради което са процесуално допустими.

Разглеждайки ги по същество, съдът намира следното:

С изменението на СК, обнародвано в ДВ бр. 103/04.12.2020 год, в сила от 08.12.2020 год е въведена нова ал.5 на чл. 62 СК, с която е дадена възможност на трето лице, което твърди, че е биологичен баща на детето, да предяви иск за оспорване на бащинството в едногодишен срок от узнаване на раждането. Този иск задължително се съединява с иск за установяване на бащинството. По отношение на заварените случаи разпоредбата на § 5 от Преходните разпоредби към ЗИДСК предвижда, че сроковете за предявяване на иска започват да текат от влизане в сила на закона.

Искът е предявен на 10.12.2020 год, преди изтичане на преклузивния срок, следователно е процесуално допустим.

Същият е основателен.

От представените по делото доказателства е установено, че детето М. С. П. е родено на 09.05.2017 год по време на брака между майката Г. М.ова Ч.а и ответника С.Й. П., прекратен с решение по гр.д. № 750/2019 год на ВРС, влязло в сила на 20.06.2019 год. Ищецът и ответницата Г. Ч.а сключили граждански брак на 01.09.2019 год.

По делото е прието заключение на съдебно-медицинска експертиза, която след ДНК анализ на биологичен материал от страните е достигнала до категоричен извод, че ответникът С.П. е изключен като биологичен баща на детето, а вероятността за бащинство на ищеца е 99,99999836%.

При тези доказателства по категоричен начин е опровергано бащинството на ответника и е доказано, че именно ищецът е баща на детето М..

Разсъжденията на въззивника, че в момента на раждане на детето не е съществувала правна възможност ищецът да оспори законовата презумпция за бащинство, както и за противоконституционност на разпоредбата на чл. 62

ал.5 от СК, не намират опора в закона.

Във въззивната жалба е поставен акцент върху интереса на детето, който според въззивника не е бил взет предвид от първоинстанционния съд. Позовавайки се на близка емоционална връзка с детето, за което той се грижил от момента на раждането му, въззивникът счита, че прекъсването на тази връзка няма да бъде в негов интерес.

Напротив: От доказателствата по делото се установява, че ответниците – бивши съпрузи, са фактически разделени от мес. ноември – декември 2018 год, когато детето М. е било на около година и половина. От момента на фактическата раздяла със съпруга си майката е заживяла с ищеца, с когото скоро след влизане в сила на бракоразводното решение сключила граждански брак. От тогава до днес детето расте в семейна среда, под грижите на своите рождени родители и по този начин интересът му е максимално защитен. Краткото време, през което то е живяло с въззивника не е достатъчно за изграждане на трайна емоционална връзка между тях, и то такава, заради която да се постави на заден план биологичния произход. Тъкмо напротив, намесата на трето лице в отношенията между детето и неговите действителни родители ще предизвика объркване и дисхармония и няма да бъде в негов интерес.

По изложените мотиви настоящият състав намира, че предявените искове са основателни и доказани, а постановеното решение е законосъобразно и обосновано и следва да бъде потвърдено.

Правилно е и определението, с което е допълнено решението в частта за разноските. Разпоредбата на чл. 78 ал.1 от ГПК императивно постановява, че когато искът бъде уважен, разноските се поставят в тежест на ответника, който е оспорил иска. Въззивникът се позовава на разпоредбата на чл. 334 от ГПК, съгласно която по исковите за гражданско състояние не се постановяват неприсъствени решения и решения при признаване на иска. Поради това той счита, че непризнаването на иска от негова страна не дава основание да му се възложат разноските по делото. Цитираната разпоредба поставя ограничение за постановяване на решение само въз основа признание на иска, предвид спецификата на исковите за гражданско състояние и с цел избягване на симулативен процес. Тя обаче няма отношение към разпределението на разноските, за разлика от чл. 338 ал. 4 от ГПК, където този въпрос е изрично уреден. Поради това определението, с което съдът по реда на чл. 248 от ГПК е възложил разноските на изгубилата делото страна, е правилно и законосъобразно. Съдът е обсъдил и възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, като е съобразил, че по двата обективно съединени иска то е в размер на минимума, предвиден в Наредба № 1.

С оглед изхода на спора в тежест на въззивника следва да се възложат разноските за настоящата инстанция в размер на 1200 лв съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК и доказателства за заплащането им. Размерът на адвокатското възнаграждение не е оспорен поради прекомерност.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1056/14.06.2021 год по гр.д. № 3624/2020 год на Окръжен съд Варна, г.о.

ПОТВЪРЖДАВА определение № 2567/20.07.2021 год по гр.д. № 3624/2020 год на Окръжен съд Варна, г.о., с което е допълнено постановеното решение в частта за разноските.

ОСЪЖДА СТ. Й. П. с ЕГН ***** да заплати на П. Ж. Ч. с ЕГН ***** разноси за настоящата инстанция в размер на 1200 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от съобщаването му на страните пред ВКС на РБ при наличие на предпоставките по чл 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____